

Ve Svinech se tradovalo, že s dobyt看 handluje každý, děti stejně jako pan farář. Do kostela měl Rudi blízko, jako kluk ministroval, jeho maminka si představovala, že by jednou mohl studovat na kněze. Ale jeho víc bavil život. Měl trochu volnější režim, ten mu utáhl až nevlastní otec, když se maminka později vdala. Ministroval rád, věděl, že je to pro maminku důležité, byla hluboce věřící. Představovala si, že jako farář nebude mít kluk tak složitý život a církev se o něj postará – hluboce zakořeněný systém protežoval děti z řádného manželství a škodil těm, jimž se takto narodit nepovedlo.

Rudolf byl nemanželský. Ještě nedávno by to znamenalo, že na možnosti svých kamarádů z oficiálně posvěcených rodin

S MAMINKOU
RUDI
VYRÁBĚL
KNOFLÍKY

dosáhne jen stěží. Kdyby náhodou měl hlavu na studium na univerzitě? Tak to bohužel... Tak aspoň do učení? Ani tam to nepůjde... Ve Svinech se z přelomu 19. a 20. století dochovalo několik příběhů, kdy matka sáhla dítěti na život, protože bylo nemanželské a ona z vlastní zkušenosti dovozovala, že smrt je milosrdnější než takový život. Ale Krásný Rudi měl štěstí, doba se měnila – pro něj život bez táty znamenal hlavně větší dřinu, aby pomohl mamince utáhnout domácnost.

Společně vyráběli knoflíky. Nitěné, které si pak hospodyně přišivaly na cíchy, knoflíky jemné, čistě bílé. Maminka na to měla ruce a trpělivost. Rudi hotové výrobky přišival na papírové kartičky a odnášel do výkupny. Výdělek mamince do poslední koruny odevzdával. Vyučil se nakonec truhlářem, ale šikovný na ruce moc nebyl, to zastala pořád hlavně maminka – když se město po válce na pár let stalo okresním, pracoval ve Svinech na úřadě.

Jak tu nebyl táta, tíhl Rudi tím víc k dědovi a babičce. Jeho babička ani nechtěla umřít, dokud naposledy neuvidí svého nejmilovanějšího vnuka, Krásného Rudiho. Seděl u ní a otíral jí ústa, když naposledy vydechla, spokojená, že neodchází osamocená.